

Wiktor Hahn

"Kim jest Zygmunt Krasiński? Ku uczczeniu wieszczą w setną rocznicę urodzin", Helena Rzepecka, Poznań 1912 : [recenzja]

Pamiętnik Literacki : czasopismo kwartalne poświęcone historii i krytyce literatury polskiej 11/1/4, 231

1912

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

tylko Massynissa — przyznaje p. Z. — „nie jest człowiekiem i nic ludzkiego w sobie nie ma“.

Temat traktowany »po literacku«, a więc bez pretensyi do naukowego aparatu. Wszelako, dziełko to nie powinno przejść bez uwagi, gdyż w literaturze o »Irydionie« nie będzie ono ostatniem. Krasiński, psycholog zyskuje dzięki p. Z. niemało.

Lwów.

Stanisław Łempicki.

Rzepecka Helena: Kim jest Zygmunt Krasiński? Ku uczczeniu wieszczą w setną rocznicę urodzin napisała... Poznań, 1912. Nakładem i czcionkami Drukarni i Księgarni św. Wojciecha 8°, s. 64.

Ruchliwy komitet poznański jubileuszu Krasińskiego wydał świeżo broszurkę p. Rzepeckiej, mającą posłużyć komitetom prowincjonalnym, urządzającym obchody ku czci poety, za materiał do odczytów. Autorka przytacza najważniejsze momenty z życia poety, poświęcając więcej miejsca młodości K-o, — przyczem zwraca głównie uwagę na stosunek poety dla ojca, — krócej natomiast załatwia się z dalszemi latami. Z utworów uwzględnia tylko najważniejsze (Nieboska komedya, Irydion, Przedświt i Psalm przyszłości), uwydatniając ich myśl przewodnią i znaczenie; w ostatnim wreszcie ustępie odpowiada na pytanie, kim jest Krasiński. Zaletą książeczki jest zręczne opanowanie przedmiotu i odpowiednie zastosowanie opowiadania do pojęć słuchaczy i czytelników (sfer mieszczańskich i ludu). Wyjątków z pism poety jest stosunkowo mało, autorka jednak odsyła w kilku miejscach książeczki do miłkołowskiego wydania dzieł Krasińskiego. Do książeczki dodane są cztery ryciny: Wincentego Krasińskiego, Maryi Krasińskiej, poety samego według Ary Scheffera i Elżbiety Krasińskiej według Franciszka Winterhaltera.

Lwów.

Wiktor Hahn.

Balicki Antoni Euzebiusz: Zygmunt Krasiński. W setną rocznicę urodzin. Kraków, Wydawnictwo Komitetu ku czci Zyg. Krasińskiego. Spółka Wydawnicza Polska, 1912, 8°, s. 80.

Wychodząc ze słusznego przekonania, że książeczka popularna o Krasińskim powinna przedewszystkiem uprzystępnić szerszym warstwom znajomość jego dzieł, poświęca autor wymienionej w nagłówku książki główną uwagę najważniejszym poematom K-o, zachowując w podawaniu szczegółów biograficznych należyłą miarę: mimoto kreśli wizerunek poety wyraziście, uwypuklając główne jego cechy. Bardzo dobrze przepro-